

GÓRNOŚLĄZAK

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

GORNOSLĄZAK

wychodzi 6 razy w tygodniu i kosztuje miesięcznie 3.— zł.

Przez lud — dla ludu!

TELEFON Nr. 1414.
P. K. O. Katowice 304540.

OGŁOSZENIA
oblicza się na wiersze milimetrowe. — Wiersz milimetro-
trowy kosztuje 15 groszy. — Wiersz reklamowy 60 gr.

REDAKCJA I EKSPEDYCJA
znajduje się w Katowicach, ul. św. Stanisława 4.

Nr. 5

Katowice, czwartek 8-go stycznia 1931.

Rok 30

Na marginesie Brześcia

Brześć nie schodzi z łamów prasy. Początkowo pojawiło się to słowo łącznie z interpelacją poselską, jako **oburzenie na straż więzienną**, o której mówiono, że nienależycie traktowała więźniów politycznych. **Również i my wypowiedzieliśmy się, wyrażając pewność, że Rząd zbada sprawę i ukarze winnych.** Z tej sprawy, która w sobie polityczną właściwie nie jest, próbują niektórzy zrobić broń w walce politycznej, tak jednak niezgrabnie i nahlalnie, że nawet ludzie, którzy szczerze oburzali się z powodu — **mestwierdzonych** coprawda jeszcze — wypadków brzeskich, czują obecnie już niesmak z powodu jarmarcznego popisywania się tą sprawą na rynku politycznym. Ze sprawy poważnej robi się sprawę niepoważną.

Do głosów w sprawie Brześcia dochodzi ostatnio list otwarty posła A. Anusza do p. St. Melkowskiego. List ten ogłoszony w prasie prorządowej, podajemy tu w skróceniu, dla scharakteryzowania nastrojów politycznych.

W liście tym między innymi czytamy:

Wielce Ceniony Obywatelu!

Nie adres, lecz Wasze nazwisko położone pod listem otwartym, zamieszczonym w „Robotniku” z 19 grudnia, skłoniło mnie do wystosowania tej obszernej odpowiedzi.

Znam dobrze prawość Waszego charakteru, rzeczowość umysłu i czystość intencji. Wiem, że w Waszym apelu o „ukazanie całej prawdy brzeskiej tragedii” niema gry politycznej, niema „wyrachowania” partyjnego i chęci „tuszowania” istoty rzeczy i dlatego wobec Was pragnę wypowiedzieć pewne uwagi w związku z głośną sprawą Brześcia.

Czynię to z wielką nieśmiałością wobec tego zahukania i ogłuszenia opinii publicznej wrzawą protestów pod którymi spotykamy podpisy znakomych i zasłużonych przedstawicieli nauki i sztuki. Ze czcią skłaniam głowę przed ich sławnymi nazwiskami, lecz pomimo to pozwałam sobie i publicznie wypowiedzieć swój własny pogląd na to, co się zawiera dzisiaj w słowie „Brześć”.

Brześć jest posunięciem rządu Marszałka J. Piłsudskiego na arenie walki politycznej; podkreślam słowo: walki.

W tem posunięciu sprawa niewłaściwego traktowania więźniów brzeskich jest momentem ubocznym, **aczkolwiek jaskrawym i przykrym, jeżeli pogłoski odpowiadają prawdzie.**

Istotę tego posunięcia stanowi dalszy ciąg walki Marszałka Piłsudskiego

Francja nie da się omamić przez Niemcy.

Paryż. (PAT.) W „Le Figaro” ukazał się artykuł omawiający zabiegi, czynione przez Niemców, w celu oderwania Francji od sojuszu z Polską.

Ciekawem jest stwierdzić — oświadcza autor artykułu — że **im bardziej zbliżamy się do sesji genewskiej, na której Polska i Niemcy staną przeciwko sobie, tembardziej daje się zauważyć we Francji dążenie do utrwalenia opinii, iż rozumniej (?) byłoby może przeprowadzić pewne zmiany (!!) w wytkniętej granicy niemiecko-polskiej i poświęcić pokojowi światowemu dostęp Polski do morza.**

Nie należy zapominać, że **istnienie Polski jest gwarancją pokoju europejskiego.** Nie wolno mówić nikomu, że Polacy myślą o wojnie wówczas, gdy wystarczy nie być ani głuchym ani ślepy, aby zdać sobie sprawę z **wojowniczych namiętności, które znów opanowały Niemców.**

Jeden tylko wzgląd może zahamować ich instynkty, jest nim **obawa przed możliwością poniesienia klęski.** Wszyscy strategicy i generałowie z wojny światowej, poczynając od Ludendorffa, nie ukrywają przed Niemcami, że **nieвозмоżliwym jest dla nich prowadzić wojnę na dwa fronty.** „Plany niemieckie

z przed roku 1914 nie ziszcili się — powiada Ludendorff — z tego powodu, że Niemcy zmuszone były walczyć na dwóch frontach, a cóż dopiero może być w przyszłości z powodu groźnego wysunięcia frontu polskiego w pobliżu Berlina”.

Niemcy pragną cofnąć w tył granicę Polski właśnie dlatego, że zdają sobie doskonale sprawę z tego niebezpieczeństwa.

Gdyby Francja ustąpiła przed presją propagandy niemieckiej, to granice jej okazałyby się jeszcze bardziej ogłuszone, niż po opuszczeniu Moguncji. Pozostawienie Polski samej sobie byłoby błędem daleko poważniejszym niż ten, który popełnił Napoleon III, dopuszczając, ażeby Prusy zgłotły Austrię pod budową. Doskonale zaznaczył to poseł Francji Bouillon, oświadczając w Izbie deputowanych, że **granice francuskie leżą nad Wisłą.** Rodzi się pytanie, czy czasem ci którzy dzisiaj rzucają przekleństwo na Warszawę, nie są prosto zamaskowanymi przyjacielami Niemiec.

(Artykuł ten jest najlepszym dowodem, że Francja zdaje sobie sprawę z prób niemieckich i nie da się przez Niemcy omamić.)

Strajk w Zagłębiu Ruhry załamał się?

Berlin. (PAT.) Rokowania, prowadzone przez ministra pracy Rzeszy Stegerwalda z przedstawicielami robotników i pracodawców w Zagłębiu Ruhry w sprawie zlikwidowania zatargu o taryfę płac, nie dały dotychczas żadnego wyniku. Pracodawcy bowiem obstają przy żądaniu 8%-ej niższki płac, przedstawiciele górników zaś nie chcą się zgodzić na większą niższkę płac, aniżeli 4%.

Berlin. (PAT.) Według doniesień prasy, strajk w Zagłębiu Ruhry dziś się załamał. Komuniści wycofali swe sztafety bezrobotnych, broniących dostępu do szybów. Ustała również akcja salotężowa. Noc przeszła spokojnie.

Berlin. (PAT.) W Bochum obradowała w poniedziałek konferencja delegatów komunistycznej opozycji zawodowych związków górniczych. Poseł komunistyczny do parlamentu Rzeszy Floren zapowiedział, że komitety centralne partii komunistycznej udziela akcji straj-

kowej energicznego poparcia. Jeden z delegatów podkreślił, że na wszystkich szynach Zagłębia Ruhry komitety strajkowe podejmą akcję, zmierzającą do wywołania strajku w całym Zagłębiu. Akcja ta ma zmierzyć do skłonienia organizacji zawodowych wszystkich najważniejszych gałęzi przemysłu, m. in. organizacji robotników metalurgicznych, portowych oraz pracowników, zajętych w komunikacji, do solidaryzowania się ze strajkującymi i przystąpienia do strajku generalnego.

Krwawe starcia między Birmanami a Chinczykami.

Rangoon. (PAT.) W czasie starcia policy z rebeljantami koło Haiwe w okolicy Tharrawaddy 6-ciu rebeljantów zostało zabitych, 36 zaś wziętych do niewoli. Jeden z policjantów odnosi rany.

zasługują na karę i winni zdać ze swego postępowania rachunek przed władzą przełożoną. Tembardziej musi to dotyczyć oficerów.

Lecz cierpienia rzeczywiste czy urojone więźniów brzeskich nie mogą nam zasłaniać tego faktu, że **Brześć jest kolejnym stadium walki Marszałka J. Piłsudskiego z duchem anarchji, wicherzycielstwem i prywatą, reprezento-**

wanym przez oligarchów sejmowych. Do Brześcia trafili polit. sejm., którzy walczyli z rządem; walczyli, nie wybierając w środkach i posuwając się do uchwał antypaństwowych w kongresie Krakowskim w czerwcu ubiegłego roku. Istota walki polega na tem, że walczący nietylko zadaje, lecz i otrzymuje ciosy. To, co się praktykowało w Polsce podczas wyborów do poprzednich sejmów, nie było walką z rządem, lecz barbarzyństwem, sadystycznym pastwieniem się nad rządem z ujmą dla powagi państwa. Setki kogutów wiecowych bezkarnie niczem nie ryzykując, lżyło, zohydzało i poniewierało rząd. Przeciętny obywatel polski po każdej kampanii wyborczej nie miał żadnej wątpliwości, że rządzi nim złodziej, matoly i lotry, a w każdym razie niedołęgi i mazgaje.

I tak właśnie sponiewierany, ośmieszony, odarty z wszelkiego autorytetu rząd miał kierować nawa państwową, wzywać obywateli do świadczeń na rzecz państwa, bronić godności Imienia Polskiego i zawierać korzystne dla narodu traktaty z państwami obcemi. Marszałek J. Piłsudski położył temu kres. Ukrócił bezkarność anarchizowania umysłów i wydawania na posmiewisko rządu Rzeczypospolitej.

Wyobraźcie sobie, Szanowni, Zacni, że w Polsce 18 stulecia znalazł się człowiek władzy, mocarz czynu, który w imię ratowania państwa od rozstroju i upadku walczył zapomocą bata i kajdan z prywatą, łajdactwem i nikczemnością ówczesnej społeczności magnacko-szlacheckiej, który brutalną siłą nałożył kaftan bezpieczeństwa na swawolę magnacko-szlachecką, pochwycił kark pijanych wolnością i wpełchnął na dobrą drogę.

My którzyśmy przeżyli hańbę niewoli, nie zawahamy się wyznać, że człowiek ten zasłużyłby sobie na najwyższą cześć i najgłębszą wdzięczność całego narodu.

Na zakończenie pragnę zaznaczyć, że patrzenie z pewnej perspektywy historycznej na rzeczywistość dzisiejszą nie przeszkadza mi widzieć różnych niedociągnięć i krytycznie oceniać ludzi i ich postępowania. Daleki jestem od zapewnienia, że w obozie politycznym, do którego się zaliczam, wszyscy bez wyjątku mężczyźni są mądry, szlachetni i dzielni, a wszystkie kobiety piękne, dobre.

Lecz żadnej wątpliwości nie ulega dla mnie fakt, że w tym obozie, na którego czele stoi Marszałek Piłsudski, jest najwięcej rozumu stanu. Dzisiaj to już nie wymaga wiary, wystarczy wiedza i znajomość tego, co za sprawą przewidującej myśli i potężnej woli J. Piłsudskiego stało się w życiu naszego narodu.

